

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště, zastoupena Mgr. Radimem Němečkem, advokátem se sídlem Kollárova 447, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2021, č. j. 40651/2021-900000-311, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 13. 4. 2022, č. j. 52 Af 55/2021 - 51,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 8. 2020, č. j. 58664-4/2020-590000-12, uznal Celní úřad pro Pardubický kraj (dále jen „celní úřad“), žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardních hrách“). Žalobkyně se konkrétně dopustila přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách tím, že dne 27. 1. 2020 v provozovně s názvem „SYNOT TIP CASINO“ na adrese 17. listopadu 519, Pardubice, provozovala hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování, které jí byly uloženy v povolení Ministerstva financí č. j. MF-37014/2016/34-64 (dále jen „základní povolení“). Nezajistila totiž,

aby účastníkům živé hry byla bezodkladně umožněna současně hra na všech započitatelných hracích stolech uvedených v rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice I – Statutární město Pardubice č. Z 82 019 18, č. j. UMOI/4214/2018-OE-Baj, ev. č. 574716/2018/0018-4 (dále jen „povolení k umístění kasina“), jejichž provoz byl zahájen, tj. na stolech č. LW-3001, LW-3002, LW-3003 a LW-3004, čímž nebyla splněna povinnost podle části VI., písm. a), bodu 15 základního povolení. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 70 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2021, č. j. 40651/2021-900000-311 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný rozhodnutí celního úřadu částečně změnil (co do vymezení skutku) a ve zbytku odvolání žalobkyně zamítl.

[3] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl. Důkazy, které navrhovala žalobkyně, považoval za nadbytečné, a proto je neprovedl. Smyslem výsledku svědka není, aby přesvědčoval soud o vlastním výkladu právních předpisů, pro tuto argumentaci je místo v žalobě, proto krajský soud nepřistoupil ke svědeckému výsledku místopředsedy představenstva žalobkyně. Neprovedl ani znalecký posudek, který hodnotil obecně způsob provozování živé hry „Kolo štěstí“ a jeho soulad se zákonnými požadavky na provádění hry, neboť znalci se mohou vyjadřovat toliko k otázkám skutkovým, nikoli právním. V dané věci přitom nebyly sporné skutkové okolnosti provozování živé hry v kasinu, ale právní hodnocení požadavku bezodkladnosti a souběžného hraní hry na více stolech.

[4] Krajský soud konstatoval, že za situace, kdy byla jedna pracovnice kasina určena k obsluze všech čtyř započitatelných stolů živé hry „Kolo štěstí“ a zároveň i pro výměnu žetonů na pokladně kasina, nebyla zajištěna hra na všech stolech bezodkladně a současně, čímž žalobkyně porušila svou povinnost uvedenou v zákoně a v základním povolení. Bezodkladnost hry na všech hracích stolech nebyla zajištěna, neboť nákup žetonů novým hráčem nebo výměna žetonů po ukončení živé hry žalobkyně umožnila až poté, co krupíérka přestala obsluhovat živou hru a odešla za pokladnu. V takové chvíli se naopak přestala věnovat samotné živé hře a přítomní hráči museli čekat. Neobstojí ani skutkové tvrzení žalobkyně, že při existenci více zájemců o živou hru přítomná krupíérka přivolá pomoc; ani takový postup nelze považovat za bezodkladné umožnění hry, jelikož i tak dochází k odkladu hry do doby, než se ke hře připojí další krupíér. Jako účelovou soud shledal argumentaci žalobkyně, pokud jde o rozdělení živé hry do dvou herních fází. Nejenže tím nelze obhájit dodržení požadavku bezodkladnosti hry, ale z takového postupu žalobkyně se také vytrácí smysl živé hry – interakce krupíérky s jednotlivými hráči je velmi omezená, jestliže zároveň obsluhuje více herních stolů.

[5] Krajský soud se tak ztotožnil s postupem a závěry správních orgánů a uzavřel, že žaloba není důvodná.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou založila na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d)

pokračování

zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nepovažuje za správný způsob, jakým soud na základě skutkového stavu posoudil povinnosti stěžovatelky jako provozovatele živé hry dle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách. Pokud zákon o hazardních hrách neukládá žádné limity pro personální obsazení obsluhy kasina, je na provozovateli, jak naplní podmínky pro provoz živé hry. Výklad zákona a základního povolení soudem je nesystematický, překvapivý a pro provozovatele extrémně nepříznivý, nadto jej soud pouze mechanicky převzal od správních orgánů.

[7] Správní orgány kategoricky vyloučily možnost zabezpečit provoz živé hry jedním krupiérem, přestože zákon ani důvodová zpráva nestanoví žádné bližší podmínky, za nichž hráči proti krupiérovi hrají, ani míru interakce, která mezi hráči a krupiérem má probíhat. Správní orgány tak nad rozsah zákona dovodily povinnost nepřetržitě přítomnosti jednoho krupiéra u jednoho herního stolu, a fakticky tak uložily provozovateli povinnosti, které zákon neukládá. Žalovaný tím nepřipustně posuzoval provozní otázky příslušející výlučně provozovateli hazardních her a vybočil tak z rozsahu své pravomoci.

[8] Pokud jde o požadavek na bezodkladnost umožnění hry, stěžovatelka odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, podle které je tento pojem nutno vykládat jako jednání bez odůvodněných průtahů (rozhodnutí sp. zn. 32 Cdo 2484/2012). Jednání krupierky v posuzovaném případě bylo v souladu s takovým požadavkem, neboť neustále zajišťovala výlučně „všechny činnosti spojené s živou hrou“.

[9] Napadený rozsudek je dále nezákonný a nepřezkoumatelný v části, ve které krajský soud hodnotí, v čem spočívá „živost“ hry a jak má tato „živost“ vypadat. Živou hru zákon definuje pouze tak, že „sázející hrají proti krupiérovi“, aniž by nastavoval podrobnější pravidla. Pokud stěžovatelka uskutečňuje u každého stolu hru vždy ve dvou fázích, přičemž nejdříve proběhne na všech stolech postupně první fáze a následně stejným způsobem druhá fáze, hra podle stěžovatelky probíhá současně a každému hráči je umožněno účastnit se jí bezodkladně. Pokud hráč v určitých fázích čeká, je to součástí schváleného herního postupu.

[10] Za vadu řízení stěžovatelka konečně považuje to, že žalovaný i krajský soud odmítli provést důkaz znaleckým posudkem. Ten hodnotil způsob provozování živé hry „Kolo štěstí“ za situace, kdy jeden krupiér obsluhuje hru na více stolech. Pro celkové posouzení věci je přitom tento znalecký posudek podstatný, jelikož v něm znalec dochází k závěru, že hra je v takovém případě zajištěna bezodkladně a srovnatelně s jiným tradičním typem hry. Podle stěžovatelky tak správní orgány nezjistily všechny rozhodné skutečnosti, a proto nemohly učinit závěry o tom, zda způsob provozování hry splňoval zákonné požadavky. Krajský soud pak tuto vadu správních rozhodnutí v napadeném rozsudku aproboval.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že správní orgány ve svých rozhodnutích již vypořádaly všechny námitky a stěžovatelka ani novou argumentaci nevznáší. Žalovaný proto odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a na vyjádření k žalobě.

[12] Z ustálené judikatury krajských soudů (například rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2022, č. j. 14 Af 33/2020 - 42) podle žalovaného vyplývá pravidlo „jedna živá hra, jeden krupiér“, proto je po celou provozní dobu kasina stěžovatelka povinna zajistit přítomnost čtyř krupiérů pro čtyři stoly živé hry. Ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách nemá chránit plynulost hry, ale plnit účel spočívající v omezení dostupnosti hazardu a předcházení vzniku kvazikasin. Stěžovatelka se svým výkladem pouze snaží získat výhodnější režim, než který jí zákon přiznává. Se statutem kasina oproti herně zákon pojí určitá zvýhodnění, např. neomezenou provozní dobu a vyšší limity pro nejvyšší výhru a nejvyšší sázku, která jsou ovšem podmíněna splněním zákonem předepsaných podmínek, jako je i stanovení započitatelných stolů živé hry. Pokud jejich provoz není fakticky zajišťován, jedná se o obcházení zákona. Není-li totiž o živou hru zájem, není ani důvod na takovém místě kasino provozovat.

[13] Znalecký posudek nebyl proveden proto, že není způsobilý přispět k objasnění věci. Stěžovatelka se jím domáhá odlišného právního hodnocení, aniž rozporuje skutková zjištění.

[14] Žalovaný uzavřel, že stěžovatelka vykládá zákonná ustanovení způsobem, který vyprazdňuje jejich obsah a pomíjí, že provozování hazardních her je oblastí zákonodárcem přísně regulovanou. Kasační stížnost proto navrhl zamítnout.

[15] Na vyjádření žalovaného reagovala stěžovatelka replikou, ve které nesouhlasí s označením judikatury citované žalovaným jako „ustálené“, jelikož se jedná o nedávná rozhodnutí krajských soudů, která Nejvyšším správním soudem nebyla přezkoumána. Nejvyšší správní soud naopak podle ní nevyloučil požadavek na bezodkladnost hry způsobem, který zvolila stěžovatelka. Pokud žalovaný hodnotí způsob provozu stěžovatelky, odnímá jí právo jej samostatně organizovat na základě vlastního uvážení. Žalovaný pak upřednostňuje vlastní důkazní prostředky nad těmi, které navrhla stěžovatelka, jestliže „si vystačil“ se zkouškou, kterou provedl v rámci kontroly celní úřad. Znalecký posudek neřeší právní otázky, naopak je jej potřeba provést k jejich správnému zodpovězení. Stěžovatelka nesouhlasí s odkazem na judikaturu Ústavního soudu v otázce společenské škodlivosti hazardních her, a je toho názoru, že pokud zákonodárce nestanovil výslovnou povinnost „jedna živá hra, jeden krupiér“, není to k naplnění účelu zákona nezbytné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost **není** důvodná.

[18] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, pokud jde o posouzení charakteristik živé hry a výklad podmínek ustanovení § 68 odst. 4 zákon a o hazardních hrách.

pokračování

[19] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující žalobní argumentací.

[20] Podle stěžovatelky krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z něj nejsou jasné parametry „živosti“ hry, kterou soud v případě stěžovatelky posuzuje. Stejně tak podle ní není možné označit za odůvodněnou a přezkoumatelnou tu část rozsudku krajského soudu, která se zabývá dvoufázovostí hry.

[21] Kasační soud však dospěl k závěru, že z napadeného rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu soud vycházel, neboť skutkový stav ani nebyl mezi stranami sporný. Živá hra je zákonem definována tak, že podle § 57 zákona o hazardních hrách při ní *sázející hrají proti krupiérovi, nebo jeden proti druhému u hracích stolů, aniž by byl předem určen počet sázejících a výše sázky do jedné hry*. Krajský soud uvedl, že se ze způsobu, jakým stěžovatelka zamýšlela naplňovat podmínky ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, vytrácí smysl živé hry. Pokud se proto zabýval požadavkem „živosti“ hry, vykládal pouze podmínky provozování hry podle zákonných ustanovení ve vzájemné souvislosti. Kasační soud je názoru, že krajský soud také dostatečně předestřel, proč podle něj rozdělení živé hry na dvě fáze nenaplnuje zákonné podmínky uvedené v § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách. Způsob, jakým krajský soud posoudil tyto podmínky, je srozumitelný a navazuje na účel vykládaných ustanovení předestřený žalovaným v napadeném rozhodnutí. Jejich účelem totiž není zvýšení komfortu hráčů, lepší „hratelnost“ či zážitek z živé hry, nýbrž omezení počtu hracích prostor, koncentrace do větších celků a zvýšení nároků na provoz kasin. V tomto kontextu krajský soud dostatečně vysvětlil, proč byla obsluha čtyř hracích stolů živé hry a současně i pokladny ke směně žetonů jednou krupiórkou nedostatečná, a proč tedy stěžovatelka porušila povinnost umožnit souběžnou hru na nejméně čtyřech hracích stolech živé hry po celou dobu provozní doby. Rozsudek krajského soudu je v tomto směru srozumitelný a přezkoumatelný.

[22] Také jde-li o námitku neprovedení znaleckého posudku, ztotožňuje se kasační soud s hodnocením krajského soudu. Stěžovatelka zamýšlela znaleckým posudkem osvětlit skutečnost, že způsob provádění hry ve dvou fázích je co do rychlosti srovnatelný s jinými živými hrami, a tak je umožnění hry stejně bezodkladné jako u jiných typů her. Jak žalovaný, tak krajský soud však měly skutkový stav za dostatečně prokázaný, neboť žalovaný při kontrole sám provedl zkoušku živé hry, při níž byla pořízena fotodokumentace a audiovizuální záznam, které jsou součástí správního spisu. Totéž platí pro popis způsobu hry u hracích stolů s jedním krupiórem. Je proto bezpředmětné,

zda se znalecký posudek vyjadřuje k rychlosti hry „Kolo štěstí“ při rozdělení do dvou fází, jelikož se žalovaný i krajský soud zabývali pouze právní otázkou, zda jednání zjištěné kontrolou naplňuje zákonné znaky přestupku. To je ovšem již otázka právního posouzení, nikoli znaleckého zkoumání.

[23] Jádrem kasační stížnosti je námitka stěžovatelky, že žalovaný výkladem ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách a základního povolení překročil rámec zákona a stanovil tak provozovatelům kasina nové povinnosti.

[24] Nejvyšší správní soud se však k této věci již v minulosti vyjádřil, například v rozsudku ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 As 196/2020 - 32, v němž uvedl, že: „[p]odle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách musí být v kasinu umožněna hra nejméně u 3 hracích stolů živé hry, a to po celou provozní dobu kasina. Zákonodárce tedy vyžaduje, aby v kasinu byla jako hlavní činnost provozována živá hra (§ 68 odst. 1 zákona o hazardních hrách), čímž odlišuje kasino od herny, ve které je jako hlavní činnost provozována technická hra (§ 67 odst. 1 zákona o hazardních hrách). Po celou provozní dobu kasina vymezenou v povolení k umístění kasina tak musí být účastníku hazardní hry umožněno si kdykoliv zahrát hru živé hry u kteréhokoli povoleného stolu živé hry. Tímto opatřením má být docíleno, že z pohledu zákona zůstane provoz živé hry hlavní činností kasina. Ačkoliv i v kasinu může vedle živé hry docházet k provozu technických her, je tato vedlejší činnost limitována stanovením minimálního počtu stolů, u kterých musí být po celou dobu provozu kasina umožněna živá hra povolená v souladu s § 98 odst. 2 zákona o hazardních hrách (tzv. započítatelné stoly živé hry). Na tyto počty hracích stolů živé hry jsou dále navázány limity pro počty herních pozic technické hry, které mohou být v kasinu povoleny. Není tedy pochyb o tom, že živá hra musí být v kasinu umožněna současně na všech započítatelných stolech živé hry.“

[25] Stěžovatelka namítá, že jí žalovaný a krajský soud de facto uložili povinnost zajistit nepřetržitou přítomnost jednoho krupiéra u jednoho herního stolu živé hry, čímž překročili meze stanovené zákonem. Nejvyšší správní soud má za to, že takový důsledek je ovšem zcela logickým vyústěním požadavku bezprostřední a souběžné hry na více stolech a ostatně plyne ze samotné povahy tzv. živé hry. Její podstatou je nepochybně to, že hry se účastní jeden či několik hráčů, které obsluhuje v každý jeden okamžik hry živý člověk - krupiér (hráči tedy nehrají proti přístroji). Ten musí mít také v každý okamžik hry nad jejím průběhem kontrolu. Výklad přijatý žalovaným a krajským soudem se proto pohybuje v mezích zákona a povinností stěžovatelky umožnit hráčům bezodkladně současnou hru na všech čtyřech započítatelných stolech.

[26] Nejvyšší správní soud se také ztotožňuje s úvahami žalovaného, pokud jde o účel sledovaný § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, a považuje je za legitimní součást teleologického výkladu právní normy. Ustanovení o podmínkách živé hry v kasinech zákonodárce přijal s úmyslem především snížit dostupnost (všudypřítomnost) hazardních her a koncentrovat hráče do větších provozoven splňujících řadu podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2023, č. j. 7 As 291/2022 - 40). Z důvodové zprávy k zákonu o hazardních hrách vyplývá, že: „(...) povinnost umožnit po celou provozní dobu hru minimálně u tří hracích stolů živé hry má zabránit vzniku tzv. kvazikasin, kdy se jedná fakticky o hernu, avšak provozovanou pod označením kasino.“

pokračování

[27] Ostatně také Ústavní soud dlouhodobě připomíná, že: „*loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit, samozřejmě v míře různé podle typu a parametrů té které hry. Svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Ostatně ne nadarmo jsou v obecném jazyce tyto hry označovány jako hazardní. Fenomén tzv. patologického hráčství se v dnešních společenských poměrech vyskytuje stále častěji. Herny, lákající k okamžitým a zdánlivě snadným výhrám, se staly typickým koloritem nejen předměstí českých měst, ale už i jejich center a center menších obcí, a se všemi navazujícími společensky škodlivými aktivitami představují ohrožení veřejného pořádku a pokojného soužití v obci.*“ (viz náleze ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10). Přísná regulace hazardu vyplývá z legitimního důvodu ochrany ústavně chráněných hodnot, jako jsou ochrana zdraví, zejména duševního, vytváření překážek pro vznik patologické závislosti na hraní těchto her (tzv. gamblerství), ochrana rodiny, jejího majetku, ochrana dětí a mládeže atd. (např. náleze Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/15).

[28] Pokud se stěžovatelka domnívá, že zákon nestanoví žádné bližší podmínky, za nichž hráči proti krupiérovi hrají, ani míru interakce, která mezi hráči a krupiérem má probíhat, opomíjí, že jí tyto bližší podmínky ukládá základní povolení, které konkretizuje zákonem danou povinnost. Nejsou to proto správní orgány, které dovedly „novou povinnost“.

[29] Jinými slovy, stěžovatelka měla podle základního povolení povinnost zajistit bezodkladné umožnění současné hry na všech započitatelných hracích stolech; jakým způsobem tuto podmínku personálně a provozně naplní, je především na jejím uvážení. Kasační soud se však ztotožňuje s hodnocením, že za bezodkladné umožnění hry nelze považovat způsob, kterým krupierka prováděla živou hru při kontrole (krupierka měla na starost jak zajištění obsluhy všech čtyř stolů živé hry, tak zajištění výměny žetonů na pokladně, přičemž je zřejmé, že nad průběhem hry na jednotlivých stolech neměla stálou kontrolu). Argumentace stěžovatelky, podle níž lze živou hru rozdělit na dvě fáze, naopak svědčí o obcházení povinnosti umožnit hru u čtyř hracích stolů živé hry, a to současně a bezodkladně.

[30] Lze proto uzavřít, že krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval všemi stěžovatelkou uplatněnými žalobními námitkami a vypořádal se s veškerou její argumentací. Závěry krajského soudu pak Nejvyšší správní soud hodnotí nejen jako přezkoumatelné, ale i věcně správné. Nic na tom nemění skutečnost, že krajský soud v napadeném rozsudku v převážné míře toliko aproboval závěry správních orgánů.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2023

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu